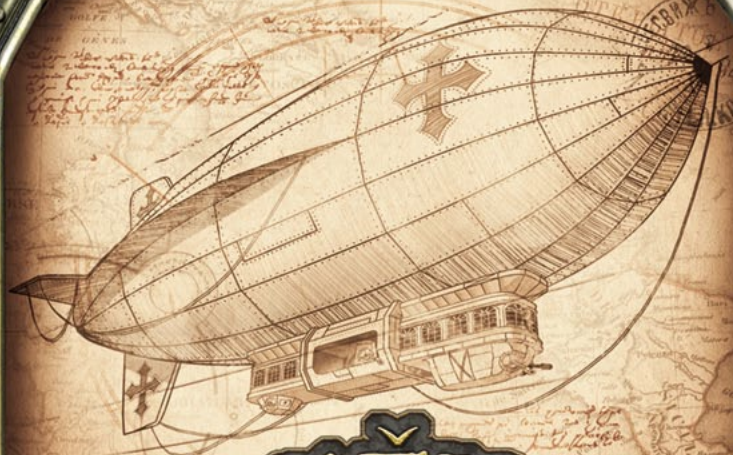

BERND
PERPLIES

ČAS ZKÁZY

DEK
MAGIE

FRAGMENT

VEK MAGIE

ČAS ZKÁZY

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Bernd Perplies
Věk magie – Čas zkázy – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BERND
PERPLIES
ČAS ZKÁZY

2. díl napínavé trilogie

Statečné posádce „Phoenixu“

*Je mi ctí být součástí tohoto mužstva
a opakovaně s vámi vyhledávat dobrodružství.*

EVROPA

L. P. 1897

ATLANTICKÝ
OCEÁN

ATLANTICKÝ HRBET

Island
Izkykjanik

NOŠSKO

ŠVÉDSKO

FIN

IRSKO
Dublin

Anglie
Edinburgh
London

DÁNSKO
Oslo

Stockholm

NĚMECKO
Amsterdam
Paříž
Berlín

FRANCIE

RAKOUSKO-
UHŘE

Vídeň
Budapeř

PORTUGALSKO
Lisabon

ŠPANĚLSKO
Madrid

ITALIE
Řím

OSMANSKÁ
ŘÍŠE

Dunaj

Rabat
Marrákes

Alžír

Tunis

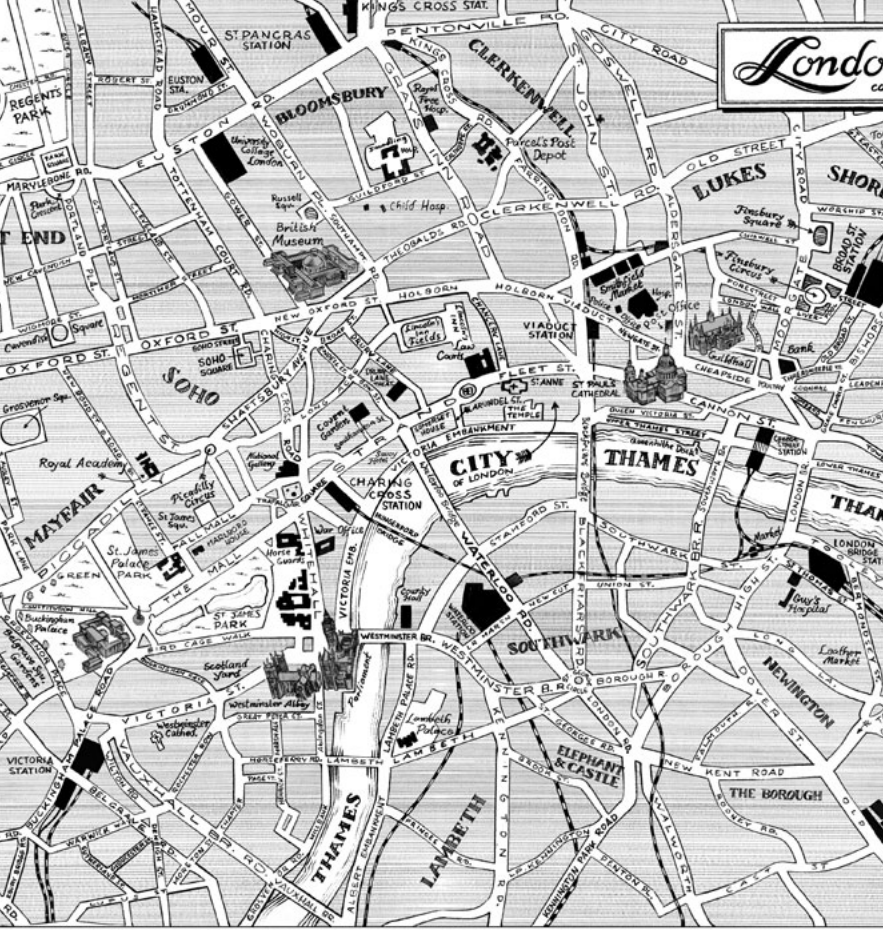
FRANCOUZSKÁ
SEVERNÍ AFRIKA

A F R I K A
SAHARA

SICILIE
Středozemní moře
Griopolis

OSMANSKÁ
ŘÍŠE

SAHARA

London

ST PANCRAS STATION

KINGS CROSS STAT.

CLERKENWELL

CITY ROAD

REGENTS PARK

BLOOMSBURY

LUKES

SHORT

T END

British Museum

CLERKENWELL RD

OLD STREET

OXFORD ST

SOHO

VIADUCT STATION

Jonesbury Square

MAYFAIR

CHARGING CROSS STATION

CITY OF LONDON

THAMES

St James's Park

THE MALL

SOUTHWARK

NEWINGTON

VICTORIA STATION

Westminster Abbey

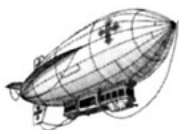
LAMBETH

ELEPHANT & CASTLE

THE BOROUGH

MEZIHRA:

PŘEDZVĚSTI CHAOSU

„Williamsburg. Během zasedání u policejního soudu na Lee-Avenue překvapil včera soudce Goetting rozsudkem nad obžalovanými, kteří byli zatčeni během jedné akce při sledování nemravného tance. 14 diváků muselo zaplatit po deseti dolarech, majitel saloonu Magnus Hartman dolarů sto. Tanečnice Annie Nelsonová byla odsouzena k 29 dnům vězení. „Je načase,“ prohlásil soudce Goetting, „přikročit k tvrdým opatřením, aby takovéto praktiky byly sprovoceny ze světa.“

New York Times, 21. duben 1897

21. duben 1897, 20:30 hodin SEČ

Anglie, Brixworth, několik mil severně od Northamptonu

Starý kamenolom byl tichý a opuštěný. Skrze škvíry mezi potrhávanými mračny se prodíralo bledé měsíční světlo a dopadalo na důlní jámy, ve kterých se těžila železná ruda. Ve tmě se blýskaly koleje, po nichž jezdily nákladní vlaky odvázející vytěženou rudu, a celý prostor lomu byl obehnaný vysokým plotem, který měl zamezit přístup komukoli nepovolanému.

David si uvědomoval, že všechna bezpečnostní opatření mají své opodstatnění. Existovala spousta možností, jak se v lomu zranit. Člověk mohl při nerozváženém dovádění uklouznout po hlušině nebo šlápnout vedle při balancování na okrajích důlních jam a zřítit se dolů. Ještě nebezpečnější byly sklady s dynamitem, sloužícím k odstřelu skály. David nevěděl, proč tomu tak je, ale často slýchal, že se ve skladech a v jejich blízkosti vytvářejí louže, které znenadání explodují. Otec mu to sice kdysi vysvětloval, ale desetiletý chlapec tomu nerozuměl. Mělo to něco společného s tekutinou, jež se uvolňovala z dynamitových náloží. Každopádně jeden takový výbuch utrlh před několika lety nohu starému Fletcherovi a nešťastníka Broomfielda připravil minulé léto dokonce o život.

„Vůbec se k lomu nepřibližuj!“ zněl od té doby jeden z mnoha zákazů, které byly na konci devatenáctého století opakovány chlapci vyrůstajícímu v Brixworthu; rozhodně tento zákaz opakovali rodiče, učitelé i policisté ze všech nejčastěji. David mu rozuměl. Nicméně dnes večer měl v úmyslu ho porušit.

Ve skutečnosti to vlastně nebyla jeho vina, ale mohl za to jeho kamarád Percy. Když se před pár hodinami, chvíli před večeří, sešli ve svém tajném úkrytu nahoře na seníku, tvrdil, že cestou z práce ze dvora pana Crippse slyšel dole u lomu na Harborough Road zvláštní supění a funění – jako by se tam ukrýval drak.

Oba chlapci po nějakém takovém drakovi pátrali už od loňského podzimu, kdy jim pastor Bates v hodině náboženství vypravoval legendu o svatém Jiřím a o jeho boji s drakem a starý školník Fletcher se jim později svěřil, že se za svého mládí skutečně s drakem potkal – tady, v kopcích Northamptonshiru! Chlapci byli doslova posedlí představou, že nějakou takovou nestvůru vystopují a možná ji, podle

vзору svatého Jiří, i přemůžou. Kopí si vyrobili už dávno, i když to ve skutečnosti byly pouze do špičky ořezané klacky, ale jejich fantazii to zcela uspokojovalo. Ovšem jejich pátrání po drakovi v polích a leších okolo Brixworthu bylo zatím neúspěšné.

Až do dnešního večera.

„Jsi si jistý, že je to dobrý nápad?“ zeptal se Percy tiše, zatímco bok po boku upřeně zírali skrz plaňky plotu do prostor temného kame-
nolomu.

„Nebud' zbabělec, Percy,“ pokáral David o rok staršího kamaráda. „Ty jsi tvrdil, že ten drak je tady. Teď už to nemůžeš vzdát.“ Sevřel kopí a zvedl svítilnu, kterou vzal pro jistotu s sebou, aby si ve tmě nepolámali kosti.

Kromě zbraní měli oba hoši na hlavách helmy připomínající polév-
kové hrnce a na tělech něco jako kožená brnění, na něž našili obrou-
šené plíšky překrývající se jako rybí šupiny. V provedení jejich rytíř-
ské výstroje tkvělo sice víc nadšení než šikovnosti, ale stejně jako
v případě svých zbraní nebyli David s Percym malicherní – hlavně
když se jim s pomocí toho všeho podaří přemoci draka.

„Ale třeba jsem se spletl,“ namítl Percy. „Teď je tam ticho! Poslou-
chej přece!“

„Není divu,“ odpověděl David. „Drak spí, protože je noc.“

„Když myslíš...“ Percy se sklíčeně podíval skrz škvíru v plotě.

„Tak jdeš se mnou, nebo mám jít sám?“ zeptal se David.

Kamarád zaváhal.

Ve vesnici odtloukly staré kostelní hodiny tři čtvrtě. Odněkud za-
štěkal pes. A v lukách promáčených odpolední bouřkou cvrkali cvrč-
ci. Jinak panovalo pochmurné ticho.

„Myslím, že radši půjdu domů,“ prohlásil nakonec Percy.

„Ale to nejde, Percy,“ zaprotestoval David. „Já tě potřebuju.“

„Táta mi pořád říká, že do lomu nesmíme chodit!“ vykřikl Percy.

„Ten můj to říká taky. Ale jestli chceme vidět draka, *musíme* tam jít.“ Davida zlobilo, že se kamarád začal bát právě teď, tak blízko cíle.

„Co jsi to za rytíře?“ vyčetl mu.

Percy se na něj lítostivě podíval. „Nejspíš nejsem žádný opravdický rytíř,“ prohlásil, popadl helmu a hodil ji s bouchnutím na zem. „Ale mně to nevadí. Opravdoví draci taky neexistují.“ S těmito slovy se otočil a odešel po polní cestě směrem k vesnici.

„Ty zrádce!“ volal za ním David, tak hlasitě, jak jen se odvážil. „Zbabělče. Jasně, že draci existují. Dokážu to. A až se vrátím do vesnice s dračí hlavou, ještě budeš žebrať, aby ses mohl znovu stát mým přítelem, ale já pak řeknu: Se zbabělci se nekamarádím. Slyšíš mě, Percy?“

Chlapec jeho slova určitě slyšel, ale neotočil se a místo toho se rozběhl. Čím dál rychleji mizel ve tmě.

„Mizero jeden blbej!“ ulevil si David a praštil kopím do helmy povalující se na zemi.

Váhavě přejížděl pohledem od prázdné polní cesty k dřevěnému plotu a zpět. Bez Percyho to dobrodružné hledání draka v brixworthském kamenolomu už nebylo ono. Ale po všem, co Percymu řekl, už nemohl couvnout. Bez ohledu na to, jestli tam drak je, nebo ne: až se příště sejdou v tajném úkrytu, musí Percymu dokázat, že se ho najít pokusil.

David se napřímil, stiskl rty a odhodlaně pokýval hlavou. Však on Percymu ještě ukáže – a všem ostatním také!

Prostrčil svítilnu a dřevěné kopí skrz škvíru v plotě a vzápětí ho obratně přelezl. Když seskočil na zem, pod podrážkami mu zaskřípěl

stěrk. Chlapec poklekl, zdvihl svítilnu a kopí a napjatě se rozhlédl. Všude bylo ticho, nikde se nic nehýbalo.

Příkrčil se a popošel kupředu. Zakryl svítilnu tak, aby viděl na zem těsně pod nohama, ale aby na sebe zbytečně neupozorňoval. Po hraně lomu ušel několik kroků, až konečně našel místo, odkud mohl sjet bezpečně po zadku dolů. Samozřejmě, že by bylo mnohem jednodušší dostat se do objektu po jedné z příjezdových cest, po kterých vedly koleje. Ale David věděl, že tam občas prochází noční hlídač z vesnice, a nechtěl mu vběhnout do náruče. To si raději umazal kalhoty.

Stíny na zemi protkané úzkými spojovacími chodbami mezi jednotlivými jámami byly tak temné, že vypadaly, jako by se zhmotnily. Jako by to byla temná voda ukrývající bezejmenné ohavnosti. Byly všude, v proláklínách i škvírách, mezi odstřelenými kamennými bloky a vozíky na vytěženou železnou rudu. Ale tvor o velikosti draka by se mezi nimi sotva ukryl. Ovšem Davida okamžitě napadlo přinejmenším půl tuctu dalších příšer, které by mohly v temnotě číhat na chlapce, jako je on.

S bušícím srdcem zvedl svítilnu trochu výš a sevřel kopí. „Možná měl Percy pravdu,“ zamumlal potichu. „Možná to byl opravdu hloupý nápad, vlézt sem.“ Doufal, že mu zvuk jeho vlastního hlasu dodá trochu odvahy, ale zněl tak stísněně, že účinek byl přesně opačný. Ovšem David přesto pokračoval. S vytřeštěnýma očima a se srdcem v krku napjatě poslouchal zvuky vycházející ze tmy.

Opatrně přešel jižní jámu a obezřetně se vyhnul i té nejmenší louži, která se mu připletla do cesty. Nejspíš to všechno byly kaluže dešťové vody, protože před několika hodinami byla bouřka doprovázená vydatnou průtrží mračen. Ale stačila by jen jedna jediná louže se zbytky dynamitu a jeho výlet by skončil tragicky.

David postupoval v předklonu a neustále pátral po nějakých stopách. Přece se drak nemohl usadit v lomu jen tak, aniž by po sobě zanechal nějaké stopy. *Jedině snad, že by uměl létat*, napadlo chlapce a zároveň zadoufal, že tomu tak není, protože s okřídlenou nestvůrou by se mu bojovalo mnohem hůř než s ještěrem pohybujícím se po zemi. Ale nenašel nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo tří- nebo čtyřprsté stopy po pařátech s drápy. Jediné viditelné stopy tu zanechali dělníci. Otisky holínek, rýhy po dřevěných bednách a charakteristické dvojité koleje po trakařích, ve kterých se odvážela hlušina a převážela železná ruda k vozíkům.

Skrz proražený otvor se David dostal do sousední jámy. Od té předchozí se lišila pouze v tom, že se nedaleko ní tyčily do tmy černé obrysy natěsnaných kůlen na náradí a skladišť. Střechy z vlnitého plechu se stříbřitě leskly pod dopadajícím měsíčním světlem.

David si uvědomil, že tu jen ztrácí čas. Ať už Percy slyšel cokoli, vypadalo to, že už to tu není – jestli to tu vůbec kdy bylo. Na okamžik ho napadlo, jestli ho kamarád náhodou neoklamal úmyslně a neudělal si z něj legraci. Ale okamžitě tu podezíravou myšlenku zase zaplašil. Sice se takové věci mezi brixworthskými dětmi čas od času stávaly, ale žádné z nich by nikoho záměrně nevyhládkalo do lomu. Ty bylo – jak je právem varovali otcové, učitelé i policisté – příliš nebezpečné.

V tom okamžiku zaslechl nějaký zvuk. Znělo to jako zafunění a zasténání zároveň, byl to nesmírně děsivý zvuk, který zaručeně nemohl vydávat člověk nebo nějaké běžné zvíře jako toulavý pes či kočka.

Davidovi přeběhl po zádech mráz a pravou rukou mimoděk křečovitě sevřel dřevěné kopí. *Svatý Jiří, stůj při mně!* modlil se v duchu.

Přestože každý sval v jeho těle křičel, aby se otočil a prchal, přinutil chlapec své nohy k opatrnému pohybu vpřed a krok za krokem se blížil k místu, odkud to strašlivé kvílení vycházelo. Když se ten nářkavý zvuk připomínající meluzínu zopakoval, bylo zřejmé, že vychází z jedné z kůlen. „Samozřejmě,“ zašeptal si David sám pro sebe „Nejspíš se sem ukryl před tou odpolední bouřkou.“ A protože dělníci dnes kvůli špatnému počasí odešli z lomu domů dřív, nikdo si draka nevšiml.

Jestli to vůbec drak je... To stvoření ukryvající se v kůlně znělo nějak zvláště. Spíš jako nějaká prokletá duše, o níž každou druhou neděli kázal pastor Bates.

Ale to je jedno, musím to zjistit, řekl si chlapec, sebral všechnu odvalu, které mu už moc nezbývalo, a pokračoval dál směrem k temné boudě. Když přišel blíž, uviděl ve slabém světle své svítilny otevřená vrata. Ale to nebylo přesné! Spíš to vypadalo, že je někdo násilím vyvrátil. Zástrčka byla odlomená a obě křídla vrat byla vražená dovnitř, jako by se proti nim vrhlo neskutečně těžké tělo. *Že by přece jenom drak?* blesklo Davidovi hlavou a bojovně napřáhl kopí, stejně jako to vídal na obrázcích se svatým Jiřím v pastorově učebnici dějepisu – ovšem svatý Jiří byl skutečný rytíř na koni a ne desetiletý chlapec.

Třesoucí se napětím se David odvážil postoupit dál do černého otvoru, který stejně tak mohl být tlamou nějaké pravěké příšery. Napravo u stěny byly do výšky vyskládané dřevěné bedny, a když si na ně chlapec posvítil, zděšeně sebou trhl. Varovné symboly vyvedené v černé barvě byly jednoznačné: v bednách byl dynamit.

Znovu se ozvalo kvílivé zafunění a tentokrát v tom zvuku zaznělo cosi, co připomínalo lidskou řeč. David se zamračil a usilovně se

snazil z těch neartikulovaných zvuků vyčíst něco srozumitelného. Ale nedařilo se mu to. *Co jsi zač?* ptal se v duchu sám sebe.

Hrůzostrašnou odpověď dostal chlapec o pět kroků později. Prošel kolem navršených beden a opatrně zvedl svítilnu výš, aby si mohl prohlédnout prostor nacházející se za nimi. Vtom světlo vycházející z malého plamínku dopadlo na příšeru, které se doposud ukrývala v temnotě.

V první chvíli si David myslel, že před ním stojí parní lokomotiva, a říkal si, jak se u všech svatých mohla parní lokomotiva dostat sem, do téhle boudy. Pak se ale celý stroj pohnul a v chlapci by se krve nedořezal. Nedokázal pochopit, jaká hrůzná moc nechala jako výsměch všemu, co kdy stvořil Bůh, vzniknout takovou zřůdnost. Mimo veškerou pochybnost to před ním bylo lidské tělo, mužské tělo v železničářské uniformě natažené na celou délku kotle lokomotivy, jehož maso jakýmsi záhadným způsobem srostlo s kovem. Mužovy nohy vrostlé do černého ocelového kotle vypadaly jako podivné žíly a dosahovaly až k budce strojvedoucího, paže jako by mu srostly s hnacími nápravami a z čela kotle čněl jeho neuvěřitelně znetvořený obličej stažený utrpením. Podivně rozšířené vypoulené oči hleděly zoufale na Davida a ústa lemovaná ocelovými nýty se bezmocně otevírala a zavírala a připomínala rybu na suchu.

Muž se pokusil promluvit a z pohybujících se úst se vydralo sípavé zakvílení. „Zabij mě,“ zaprosil sotva srozumitelný hlas. Ze znetvořených rtů stekl na kovovou bradu pramínek tmavého oleje připomínající krev. „Zabij mě...“

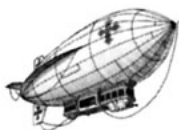
Vlastní výkřik, jenž se mu vydral z hrdla, probral Davida ze strnulosti. Upustil kopí i svítilnu, bleskově se otočil a upaloval pryč, jako by měl v patách zběsilé pekelné demony. Bez ohledu na draka, na

nebezpečné vybuchující louže. Chtěl se co nejdříve schoulit do táto-
vy náruče a tam mu bledý a třesoucí se hrůzou slíbit, že už se nikdy
v noci tajně nevydá ven. Už nikdy.

Trvalo jen pár minut, než se hořící olej z odhozené svítilny dostal
až k bednám s dynamitem. Pak noc prořízl výbuch, který byl slyšet
do okruhu několika mil, a vzhůru k nebi se vyvalil obrovský oblak
prachu, jako by severně od Brixworthu vybuchla sopka. Když se na
místo výbuchu seběhli vesničané, uviděli pouze obrovitý kráter, na
jehož dně ležely trosky dřevěné boudy a uprostřed nich se tyčily kou-
řící pozůstatky lokomotivy Cauliflower náležící *London and North
Western Railway* číslo 115. Jak se tam lokomotiva dostala, se nikdy
nedozvěděli.

KAPITOLA 14

ZVÍŘE SE PROBUDILO

„...et vidi de mare bestiam ascendentem habentem capita septem et cornua decem et super cornua eius decem diademata et super capita eius nomina blasphemiae [...] et datum est ei os loquens magna et blasphemiae et data est illi potestas facere menses quadraginta duo / et aperuit os suum in blasphemias ad Deum blasphemare nomen eius et tabernaculum eius et eos qui in caelo habitant / et datum est illi bellum facere cum sanctis et vincere illos et data est ei potestas in omnem tribum et populum et linguam et gentem / et adorabunt eum omnes qui inhabitant terram...“

Zjevení, kap. 13, verše 1,5–8
(dle Biblia Sacra Vulgata)

*21. duben 1897, 22:15 hodin SEČ (23:15 hodin místního času)
Itálie, Řím, Monte Pincio*

Nad Věčným městem se klenulo jasné nebe poseté hvězdami. Vtíravý noční chlad nechával čím dál víc blednout vzpomínky na teplý jarní den a lehký západní větřík přinášel do úzkých uliček i na roz-

lehlá náměstí zápach řeky Tibery. Čilý denní ruch zvolna ustával. Nad kopulemi kostelů a všudypřítomnými kamennými svědky více než dvoutisícileté historie Říma zavládl noční klid.

Jedinou výjimku tvořila Piazza del Popolo. Náměstí ležící na nejsevernějším okraji města bylo výchozím bodem všech cest vedoucích z Říma na sever. A proto neexistovala – kromě hluboké noci – denní doba, ve které by z náměstí neodjížděly nebo na ně nepřijížděly nějaké kočáry, povozy obchodníků a cestovatelé.

Když přijel Pietro Araldo ve svém kočáře na náměstí, zrovna u paty obelisku tyčícího se uprostřed náměstí nastupovala do přistavených povozů početnější společnost. Nastupující mladí muži halasili a přitahovali pozornost všech přítomných. K Pietrově spokojenosti si nikdo ani nevšiml prostého kočáru s tmavými záclonami taženého dvojspřežím.

Častokrát cestoval z oficiálního pověření římské kurie nejen po Římě, ale i do mnoha dalších italských měst v přenádherném oblečení a ve skvostných luxusních kočárech. Ale dnešního večera cestoval v utajení ve službách organizace, o jejíž existenci neměli běžní občané včetně většiny zaměstnanců a duchovních Svaté stolice ani potuchy.

Vozka projel se svým dvojspřežím po východní straně náměstí a vzápětí z něj vyjel skrze bránu Porta del Popolo. Minul po pravé straně mohutné městské hradby a pokračoval po cestě vinoucí se vzhůru na Monte Pincio, vršek tyčící se přímo nad Piazza del Popolo. Větší část parku rozkládající se na jeho úbočí náležela k letnímu paláci knížecího rodu Borghese. V Římě stálo ještě několik paláců, jejichž zámožní majitelé si za neuvěřitelné sumy či za osobní služby tomu nebo onomu mohli dopřávat nádherný výhled na Věčné město.

Vila, ke které se blížil Pietro v kočáře, stála skryta mezi vysokými stromy na severozápadní straně Monte Pincio a skýtala přenádherný výhled na pláň v okolí Tibery, rozprostírající se pod římskými hradbami. Dům byl postavený ze světlého kamene, jeho fasádu zdobily sloupy. První poschodí a podkroví byly natřeny světle růžově a okna se pyšnila širokými bílými rámy. Do zvýšeného portálu na jižní straně domu se vystupovalo po dvou postranních nekrytých obloukových schodištích lemujících půlkruhový vstupní prostor. Na útlých sloupech spočívala rovněž půlkruhová rovná střecha, na níž se za černým kovovým zábradlím a asi metr vysokým kamenným cimbuřím nacházel balkon. Stály na něm hliněné květináče ve tvaru číší osázené nízkými palmami.

Vozka odbočil s kočárem na kruhové prostranství a zastavil přímo před vchodem. Pietro nečekal, až kočí seskočí z kozlíku a otevře mu dveře, ale okamžitě z kočáru vystoupil. Pokynul muži na znamení díky, vystoupal po levém schodišti za svitu olejových lamp upevněných na zdi k těžkým domovním dveřím a zaklepal.

Otevřel mu livrejovaný sluha středního věku. „Přejete si?“ zeptal se.

„K signoře Diodatové, prosím.“

„Koho mohu ohlásit?“

Místo odpovědi mu Pietro podal malou kartičku s erbem. Byla na něm papežská tiára a pod ní dva zkřížené klíče a bílý štít s templářským křížem umístěným v kruhu a iniciály *O. C. M.*

„Rozumím. Prosím, pojdte dál,“ odpověděl sluha, aniž by si od Pietra kartičku vzal, a otevřel dveře dokořán. Pietro vešel do domu a sluha za ním dveře opět zavřel. „Kdybyste byl tak laskav a počkal zde v hale. Oznámím paní, že má návštěvu.“

„Samozřejmě.“ Zatímco sluha stoupal po obloukovém mramoro-

vém schodišti, sepnul Pietro ruce za zády a předstíral, že si se zájmem prohlíží sochy římských božstev vystavených podél zdí místnosti. Mocného Jupitera s bleskem připraveným k úderu, ležícího Neptuna omývaného vlnami i neuvěřitelně detailně provedenou sochu Minervy, která ho, ozbrojená štítem a kopím, sledovala chladným pohledem. Samozřejmě, že všechny ty kamenné postavy znal stejně dobře jako zbývající zařízení místnosti. Nebyl v tomto domě poprvé.

„Pietro Araldo, jaké nečekané potěšení,“ zazněl hlas za jeho zády a nad jeho hlavou. Byl to příjemně znějící ženský hlas, temný a sameťový jako letní noc v Campagni, v jejímž srdci leží Řím.

Otočil se a naznačil úklonu. „Signoro Diodatová. Jako vždy je pro mě nesmírnou ctí a radostí vás spatřit.“

Vysoká dáma stojící na horní podestě byla o něco starší než Pietro, asi kolem čtyřicítky. Což ovšem nebylo ani v nejmenším na překážku její úchvatné kráse. Dlouhé tmavé vlasy jí splývaly v lesklých vlnách po zádech, která držela vzpřímeně s půvabem a disciplínou tanečnice. Její postoj, ba dokonce každé její sebemenší gesto, svědčily o tom, že signora Diodatová si je svých ženských půvabů dokonale vědoma a umí je cíleně používat, aby dosáhla všeho, po čem zatouží. A Pietro věděl, že se jí to obvykle s úspěchem daří.

Byla oblečena do dlouhého temně modrého hedvábného županu, rafinovaně přepásaného tenkou šerpou tak, aby se v jejím výstřihu skvěla krajka lemující průsvitnou noční košilku. Pietro si uměl živě představit, s jakou chutí by ji konzervativní zástupci Vatikánu za takovýto neřestný kousek oděvu okamžitě zavrhli. Naštěstí o tom nic nevěděli a kromě toho byla Diodatová pro církevní stát natolik cenná, že jí služebníci Boží tu a tam nějaký ten hříšek prominuli.

Župan tiše zašustil a bosá žena sešla po mramorovém schodišti k Pietrovi dolů. Nepřetržitě na něj upírala temné oči, jako by se z vyrovnaného výrazu jeho obličej snažila vyčíst, v jaké záležitosti ji navštívil tentokrát. Kdo ví, možná se to pokoušela vyčíst z jeho myšlenek. Ta představa přiměla Pietra, že přešlápl z nohy na nohu. Přál si, aby se dokázal před jejími schopnostmi ochránit. Ale byl jen obyčejný posel a někdy vyslanec. Nepatřil jako signora Diodatová mezi ty Vyvolené, kteří byli naplněni Duchem svatým a navždy je to změnilo.

„Následujte mě do salonu,“ vyzvala ho hostitelka a elegantně prošla kolem něj. Ovanula ho vůně levandule.

Salon se nacházel v západním křídle domu a pyšnil se řadou velkých oken skýtajících úchvatný výhled na údolí kolem řeky Tibery. Místnost zdobily další kamenné sochy, tentokrát nymf a římských reků, a baňaté hliněné květníky osázené palmami. Na severní stěně visel obraz znázorňující panorama kopcovité krajiny okolo Říma, navazující na velkorysý výhled z oken. Po celém salonu byly bez jakéhokoli pevného uspořádání rozmístěny divany a spousta dalších možností k sezení, vše doplněné půvabnými stolky. Na dvou z nich lákaly hostamísy s ovocem, na dalším byly připraveny karafy s vínem a vodou.

„Mohu vám nabídnout něco k pití?“ zeptala se Diodatová a pokynula směrem ke karafě s vínem.

Pietro zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji, signoro Diodatová.“

„Jste příliš zdrženlivý, pane Araldo.“ Obrátila se ke sluhovi, který je doprovázel v odstupu několika kroků. „Ale já bych si ráda dala sklenku červeného, Giuseppe.“

„K službám, signoro.“ Sluha přešel ke stolku s karafami, nalil trochu vína do jedné z připravených sklenek a podal ji své paní.

„Děkuji, Giuseppe. To je vše.“

„Samozřejmě, signoro.“ Otočil se a odešel z místnosti.

Jakmile se za ním zavřely dveře, přešla domácí paní zvolna k pohodlně vypadajícímu divanu a ladně se na něj usadila. Nepatrně pozdvihla sklenku směrem k Pietrovi. Oči se jí zableskly jako kočce, která se chystá pohrát si s myší. „Tak povídejte, Pietro, co vás ke mně přivádí v tak pozdní hodinu? Předpokládám, že se vám po mně nestýskalo, je to tak?“ Jakoby mimochodem si přejela prsty levé ruky po hedvábí ve svém výstřihu. Nepatrně jí zacukaly koutky úst.

Pietro se snažil tvářit se i nadále nezúčastněně. Byla to hra, kterou spolu hráli už spoustu let. Diodatová nemohla pochopit, že existují služebníci Boží, pro které celibát a askeze nejsou jen pokrytecká slova. Doposud jejím pokusům svést ho vždy odolal – i když mu to občas příliš neusnadňovala.

Dnešního večera působilo její chování jako škádlení mezi přáteli. Proto si odpustil káravou odpověď a jen zavrtěl hlavou. „Lituji, signoro. Přijel jsem, abych vás odvezl. Monsignore s vámi chce mluvit.“

Diodatová zdvihla klenuté obočí. „Na výlet do města je již dost pozdě.“

„Jedná se o velmi zvláštní okolnosti, které ho přiměly k tomu, že mě pro vás poslal, přestože večer již značně pokročil,“ vysvětloval Pietro.

Z jejího pohledu usoudil, že očekávala mnohem podrobnější vysvětlení.

„Samozřejmě, že mě do podrobností nezavětil. Já jsem toliko nástrojem kongregace. Ale každopádně naznačil, že v Anglii patrně došlo ke znepokojivému posunu mocenských poměrů.“

Diodatová zamyšleně usrkla trochu vína. „Neříkejte.“ zamumlala. „Je snad možné, že by byl Dunholm svržen z trůnu?“

Protože otázka nebyla namířena na něj, ponechal ji Pietro bez odpovědi.

Na okamžik zavládlo v salonu hrobové ticho.

„Tak dobře,“ pronesla náhle Diodatová. Usrkla si ještě trochu vína, postavila sklenku na nejbližší stůl a vstala. „Rychle se převléknu a přijdu ke kočáru. Zjistíme, co mohu udělat pro obranu Jeho Svatos-ti před magií.“

Na konci Andělského mostu klenoucího se přes Tiberu a spojujícího Řím s Vatikánem se vzdorovitě tyčil kamenný kolos, Andělský hrad. Stavba vybudovaná před téměř dvěma tisíci lety jako mauzoleum císaře Hadriána byla během let opakovaně přestavována na pevnost a sloužila nejen jako útočiště, ale i jako vězení pro papeže. Před necelými třiceti lety byla postoupena italskému státu, který ho rovněž využíval jako vězení a vojenskou základnu. V současné době se množí snahy o zpřístupnění pevnosti veřejnosti a o zřízení muzea v části jejího interiéru.

Málokdo věděl, že Andělský hrad přes čtyři sta let sloužil ještě k jednomu zcela jinému a mnohem tajnějším účelu. V roce 1484 v něm byla – nejprve jako součást papežské inkvizice pod záštitou papeže Inocence VIII. – zřízena jedna zcela zvláštní instituce, *Officium contra magiae*, všeobecně známá pod názvem: Obrana proti magii. Významný rozdíl oproti běžné inkvizici spočíval v tom, že vybraný okruh spolupracovníků officia velice dobře věděl, že skutečně existují věci mezi nebem a zemí, které jsou mnohem nebezpečnější než mladé vzdorovité ženy a staré bylinkářky, jež byly z nejrůznějších důvodů – většinou kvůli závisti nebo stihomamu – podezírány ze spolčení s ďáblem.

Zatímco během prvních radikálních desetiletí se Obrana proti magii zcela ve shodě se svým názvem zabývala především pronásledováním skutečných čarodějnic a kouzelníků, aby tuto nepřirozenou Boží poskvrnu smetla z povrchu zemského, časem se zájem Bojovníků věčného světla – jak se spolupracovníci Oficia nazývali sami mezi sebou – o tento neobyčejný fenomén mnohonásobně zvýšil.

V posledních dvou stoletích se Oficium nejen odpoutalo od běžné inkvizice, ale studiem magie se stalo mnohem urputnější v jejím potírání. Členové Oficia si uvědomili, že na jedné straně by bylo nemožné porazit magii jako takovou, ale že na straně druhé se v nejruznějších zemích na světě již vytvořily tajné řády a společenství sdružující kouzelníky – častokrát i s vědomím a požehnáním vládnoucích vrstev. Mimoto se mezi členy Oficia vyskytli takoví, kteří se studiem magických fenoménů zabývali velmi intenzivně, a začaly se u nich projevovat schopnosti znepokojivě připomínající prvky magie.

Aby se s touto novou situací Oficium dokázalo patřičně vyrovnat, rozhodlo se – o vlastní vůli a aniž by své nadřícené zatěžovalo podrobnostmi – ke změně souboru paradigmat (cílů, pravidel, parametrů...), kterou provázely dalekosáhlé reformy jeho činnosti. Rozhodlo se, že existuje pouze jedna možnost, jak naložit s něčím, co není možné porazit: je třeba pokusit se to ovládnout. A tak Oficium, které navenek magii stále potíralo, v tajnosti vynakládalo enormní úsilí na rozvrácení všech jemu známých kouzelnických společenstev a zároveň se tak stalo, když už ne největším, tak alespoň nejzkušenějším a nejlépe vybaveným Řádem na celé zeměkouli. Samozřejmě, že v řadách Bojovníků věčného světla nebyli skuteční kouzelníci. Označováni tak byli ti, kteří se změnili – a zároveň byli změněni – ti byli nazýváni Vyvolenými, protože byli naplněni Duchem svatým.

Takové pokrytectví, pomyslela si posměšně Lionida, když kočár opouštěl Andělský most, bez zastavení projel mezi dvěma strážnými a pohltil ho portál Andělského hradu, temná díra v několikametrové venkovní zdi. I když se pokusům některých spolupracovníků Oficia přikrášlit své zacházení s magií jakousi religiozitou v duchu vysmívala, nikdy sama před sebou roli a oprávněnost existence Obrany proti magii nezpochybňovala. Moc byla nebezpečnou hračkou a náležela do rukou těch, kdo byli morálně dostatečně pevní, aby ji co nejzodpovědněji použili pro blaho lidstva. Mimoto Oficium Lionidě – svobodné, nezávislé ženě s jistými nároky na kvalitu života – za její služby královsky platilo. A to věru nebyla samozřejmost. Vůči Monsignoru Donatellu Castafiorimu, současnému představenému Oficia, pociťovala hlubokou vděčnost za to, že jí v těžkém životním údobí nabídl pomocnou ruku a následně si čím dál více vážil jejich zvláštních schopností, než aby se zajímal o její, v očích mnohých služebníků Božích pochybný způsob života. Jeho dobromyslnost odměňovala takovou věrností, jaké se žádnému muži v jejím životě nikdy nedostalo. Vždy udělá, co po ní Castafiori bude požadovat – a k tomu patří i to, že ho navštíví, kdykoli ji o to požádá.

Kočár šplhal vzhůru do nitra hradu po široké, do spirály zatočené rampě nacházející se mezi hradními kamennými zdmi. Zastavili a Pietro Araldo, který po celou cestu seděl mlčky po Lionidině boku, se zvedl, aby otevřel dveře a pomohl jí vystoupit. Byla to zdvořilost, ne nutnost. Lionida sice byla žena, ale zcela určitě nebyla slabá a nevyžadovala pomoc. Vlastně by ji i překvapilo, kdyby se na Andělském hradě vyskytl byt' jen jeden muž, který by se jí v tělesné zdatnosti vyrovnal. *S výjimkou agentů*, mírnila se v sebehodnocení.

Araldo ji vedl přes dvůr, ale pak se posel místo do hlavní budovy, v níž sídlilo velitelství místní malé garnizony a na jejíž střeše se tyčila bronzová socha archanděla Michaela s taseným mečem, vydal do vedlejšího traktu, do kterého se vcházelo skrze portál, na němž se skvěl erb inkvizice.

Oficiálně náležel tento objekt jedné spíše bezvýznamné a z historických důvodů na Andělském hradě sídlící pobočce kongregace římské a všeobecné inkvizice. Ve skutečnosti ale sloužily skromně zařízené prostory jenom jako kamufláž ukrývající sídlo Oficia, do kterého se dalo odtud projít tajnou podzemní chodbou ukrytou hluboko pod Andělským hradem. Lionida věděla, že mimo deseti duchovních kongregace, již pracovali pro Oficium, byl o existenci této chodby informován pouze velitel garnizony, což byl Castafiorioho muž a spojka s italskou zpravodajskou službou, a současný papež Lev XIII. I když ten při přebírání svého úřadu prohlásil, že ho tyto nadpřirozené nemsmysly vůbec nezajímají, protože se musí zabývat mnohem důležitějšími věcmi, například naléhavými politickými a sociálními problémy. Castafiori byl vůči němu ohleduplný a informacemi o práci Oficia ho přestal zatěžovat. Jeho Svatost si na oplátku přestala dělat starosti o to, co se děje s penězi, které plynuly do tohoto diskrétního úřadu papežské kurie.

Oba návštěvníci prošli prázdnými tmavými pokoji a došli do malé místnosti v zadní části budovy, jež podle svého zařízení – několik lavic a malý oltář – mohla být kaplí. Ve skutečnosti to ale byl přístup do hlavního sídla Oficia.

Zatímco Araldo stiskl jisté místo na vysokém dřevěném obložení místnosti, Lionida přešla opakovaně do pravdosvěta a zase zpátky. Nepřestávalo ji udivovat, jak dokonale jsou tajné dveře ve stěně ukry-

ty. V reálném světě byly pro běžné smysly prakticky k nenalezení, pokud člověk nevěděl, kde má hledat. Ale i v pravdosvětě byla síť vláken spojující dveře s okolním obložím ukryta tak dobře, že bylo zapotřebí doslova ostržího zraku, aby si jí člověk všiml.

Lionidin průvodce otevřel tajné dveře a společně vešli do kamenné chodby vedoucí zdmi Andělského hradu, až dospěli do další části hradu, kterou vybudoval papež Alexandr VI., následovník Inocence VIII., v rámci velkých stavebních úprav a která nebyla zakreslena na žádném z historických stavebních plánů, jako by neexistovala. Zde sídlilo *Oficium contra magiae*. Araldo zatáhl za šňůru visící vedle vstupní brány a odněkud se ozvalo zazvonění. Za okamžik se za dveřmi ozvaly zvuky a někdo se snažil otevřít jak kovové, tak i magické zámky.

„Kaplane Bigotto,“ pozdravila Lionida úklonou hlavy mladého kněze, který jim otevřel.

„Dobrý večer, signoro Diodatová!“ Její protějšek se poněkud nuceně usmál.

Nebylo tajemstvím, že ji Bigotto považoval za hříšnici, ale tím se Lionida netrápila, protože věděla, že jeho odpor vůči ní byl způsob, kterým maskoval slabost, již pociťoval v její přítomnosti. Nejen že ho Lionida převyšovala schopnostmi, ale navíc to byla výjimečně krásná žena, a tak stejně jako většina mladých duchovních, které v posledních letech povolal Castafiori do řad Oficia, musel se i Bigotto srovnat se svými pocity vůči ženským kouzelnickým agentkám pracujícím ve službách Svaté stolice. Časem se tak jako tak zklidní – buď se posílí jeho víra, stejně jako tomu bylo u Pietra Aralda, nebo si ve městě najde tajnou milenku.

Zatímco Bigotto za nimi zamykal bránu a následně si šel po svých, kráčeli Araldo a Lionida chodbou Oficia okolo studoven teoretiků

magie, tajného archivu a zbrojnice Konečně dospěli ke Castafioriho pracovně a Araldo zaklepal.

„Pojďte dál,“ ozval se hlas za dveřmi.

Společně výzvu uposlechli a vstoupili do oválné místnosti bez oken. Za dne dopadalo světlo do pracovny úzkými šachtami v mohutných zdech. Nyní se vedle dveří mihotaly plamínky tlustých svíček usazených v pětiramenné stojací lampě a na těžkém psacím stole stojícím v zadní části místnosti svítila zdobená olejová lampa. Na čtenářském pultu v rohu ležela rozevřená bible. Na první pohled vypadala pracovna velmi spartánsky zařízená, ale Lionida věděla, že za dřevěným obložení stěn se skrývá víc než jen vestavěná skříň.

Když návštěvníci vstoupili do místnosti, Donatello Castafiori vstal ze židle. Byl to štíhlý, asketicky vyhlížející muž okolo šedesátky, s podlouhlým, vážně působícím obličejem. Více než dvě desetiletí, po které nesl na svých bedrech zodpovědnost za Oficium, zanechala v jeho tváři hluboké vrásky, ale v očích se mu zračila rozhodnost, jež Lionidu, kdykoli pro tohoto muže pracovala, vždy inspirovala k tomu, aby ze sebe vydala to nejlepší.

„Lionido, pojďte blíž. Rád vás zase vidím.“ Castafiori s úsměvem obešel psací stůl a napřáhl pravou ruku, na které měl prsten symbolizující jeho úřad a postavení.

„Potěšení je zcela na mé straně, Excellence,“ odpověděla Lionida, udělala pukrle a políbila prsten. Bylo to jedno z mála gest podřízenosti, k němuž nepociťovala vnitřní odpor.

„Potřebujete ještě mé služby?“ zeptal se Araldo ode dveří.

„Ne, děkuji mnohokrát, pane Araldo,“ odpověděl Castafiori.

Lionidin průvodce přikývl, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Lionida sepnula ruce. „Tak co mě k vám přivádí?“ otázala se.

Úsměv z Castafioriho tváře vymizel. „V posledních dnech došlo k otřesům v magické sféře v doposud nevídané míře,“ pronesl vážně.

Lionida udiveně naklonila hlavu. „Nepředpokládám, že hovoříte o změně mocenských poměrů, ke kterému došlo v Řádu Stříbrného kruhu.“

„Araldo vám to již řekl?“ zeptal se Castafiori.

„Jenom to, co věděl,“ odpověděla Lionida s pokrčením ramen. „Moc toho nebylo.“

„My toho bohužel také víc nevíme. Ale i to málo je dost děsivé.“ Představený Obrany proti magii složil ruce za zády a začal zvolna přecházet po místnosti. „Ani ne před dvěma hodinami došlo, jak jste řekla, ke změně mocenských poměrů. Veškerou moc uchvátil lordmág Victor Mordred Wellington a staré vedení, kromě těch, kteří už náleželi k jeho stoupencům, uvěznil. Vyskytli se při tom přinejmenším dva mrtví. Kromě toho byl zavražděn někdejší První lordmág Albert Dunholm a mrtev je i jeho zástupce lord Cheltenham.“

Toto oznámení přimělo Lionidu zdvihnout obočí. Ani zdaleka ji nepřekvapila rychlost, jakou tyto novinky dospěly z Londýna do Říma – *O. C. M.* už půl roku využívalo pro spojení mezi svými špioňy bezdrátovou telegrafickou sítí, jejíž koncept se mu podařilo *získat* od italského vědce jménem Marconi. Mnohem víc ji udivil obsah sdělení – a zároveň jí dělal starosti. „Na naše anglické sousedy to všechno proběhlo nějak neobvykle rychle. Doposud jsem považovala Řád spíše za čajový dýchánek pro staré pány.“

Castafiori na ni významně pohlédl. „Očividně se to v posledních dnech změnilo. O jistém napětí už jsme sice nějakou dobu věděli, ale že by události mohly nabrat až takhle rychlý spád... S tím nikdo nepočítal. A je to ještě horší.“

„Jak moc?“

Castafiori přešel mlčky k otevřené bibli, sklopil pohled, položil ruku na okraj vazby a začal předčítat: „Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; a na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející...“ Zdvihl hlavu a pohlédl na Lionidu. V jeho očích uviděla temnou hrůzu, něco, co u něj ještě nikdy nespatřila. Castafiori pokračoval zpaměti: „A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě a měla moc po čtyřicet dva měsíce. A tak otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho příbytku, všem, kdo přebývají v nebi. A bylo jí dáno, aby vedla válku proti svatým a aby nad nimi zvítězila. A dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou. Budou před ní klekat všichni obyvatelé Země...“

„Zjevení Janovo,“ zamumlala Lionida zmateně. „Co tím chcete říct?“

„Podle zpráv našich špiónů povolal Wellington dravou šelmu z moře, a jestli nezasáhneme, pohltní celý svět.“

„Nechápu.“ Nevěřila, že Castafiori hovoří o mořské příšeře.

Její protějšek sňal ruku z bible a založil si ji zpět za záda. „Zjistili jsme, že lordmág Wellington našel uprostřed Atlantiku prazdroj magie a prolomil pečeť.“

„*Prazdroj magie?*“ zopakovala Lionida tázavě. „Domnívala jsem se, že je to pouhý mýtus.“

„Podle toho, jak se věci jeví, nikoli,“ odpověděl Castafiori suše. „Zdá se, že prazdroj magie vyvřel zpět nad mořskou hladinu a od toho okamžiku jako sopka nepřetržitě chrlí do našeho světa surovou magii. To by vysvětlovalo onen fenomén, který již několik dnů pozorujeme a pro nějž jsme nemohli najít žádné vysvětlení...“

„Magie nabírá na síle,“ předběhla ho Lionida. Zvolna pokývala hlavou. „Cítila jsem to, ale nevěnovala jsem tomu pozornost.“

Přesněji řečeno to vnímala jako jeden z mnohých náhodných výkyvů, ke kterým čas od času docházelo, a nahněvaly ji s tím spojené bolesti hlavy a nevolnosti, jež jí před třemi nocemi zošklivily nádher-
ný večer s mladým šlechticem z města.

„Myslím, že jsme to nějakým způsobem pocítili všichni. A většina z nás si tím zpočátku nelámala hlavu. Naši magispectoři potřebovali bezmála celý jeden den, než si povšimli, že je v chodu něco tak ob-
rovského. Zpočátku jsme vůbec nechápali, co se to děje. Teprve nyní, když dorazila z Londýna ta znepokojivá zpráva, se všechny dílky ko-
nečně poskládaly do celistvého obrazu. A ten obraz nám ukazuje ko-
nec našeho světa, světa, jak jsme ho doposud znali.“

Castafiori volil vskutku děsivá slova, ale pro Lionidu byla a zůstala hrozba pouhou abstrakcí. Rozsah takové magické katastrofy – pak-
liže se skutečně o nějakou jedná, protože zjevně existovali lidé jako Wellington, kteří si od legendárního prazdroje slibovali osobní pro-
spěch – si nedokázala představit. „Co si přejete, abych udělala?“ zně-
la její jediná otázka, již v této chvíli považovala za důležitou.

Představený Obrany proti magii přešel zpět k psacímu stolu, posa-
dil se a sepnuté ruce položil na jeho desku. „Byl bych rád, kdybyste se
vydala do Londýna, Lionido. Zjistěte, co se tam doopravdy děje,
a udělejte, co je nutné, aby došlo k obnovení rovnováhy sil.“

„Mám odstranit Wellingtona?“

„Obávám se, že to se vám nepodaří. Jestli Wellington skutečně ote-
vřel prazdroj magie, změnil se natolik, že už není člověkem. Jeho síly
budou mnohonásobně přesahovat ty vaše. Proto se k němu přibližuj-
te – v případě, že to bude nezbytné – pouze s největší opatrností.“

„Rozumím,“ řekla Lionida. „Jaký postup byste mi tedy navrhoval?“

„Spojte se s jeho odpůrci!“ vybídl ji Castafiori. „Najděte Wellingtonovy protivníky a pomozte jim, jak jen to půjde. A pokuste se získat co nejvíce informací o prazdroji magie – či spíše o jeho přesné poloze v Atlantiku. Protože celá ta hrůza se nezastaví pouhým odstraněním Wellingtona. Musíme se postarat i o prazdroj magie, jinak bude všechno, co jsme v uplynulých stoletích vybudovali, navždy ztraceno.“

„Jak byste si to představoval?“ zeptala se Lionida pobaveně. „Sotva existuje nějaký poklop, kterým je možné prazdroj magie jen tak přiklopit a uzavřít ho.“

„Samozřejmě, že ne. Je to všechno o něco složitější,“ odpověděl Castafiori. „Ale tím vás nyní nechci zatěžovat. Až nastane ta správná chvíle, všechno se včas dozvíte.“

Lionida na něj úkosem pohlédla. „Hlavně se nepouštět do žádného rizika, že? Mohla bych padnout do rukou nepřátel.“

Castafiori důstojně přikývl. Jestli ho její tón zranil, nedal to na sobě ani v nejmenším znát. „V takto ožehavé situaci bych byl raději opatrnější.“

„Bezesporu oprávněně.“ Lionida přikývla. „Tak dobře. Odjedu do Londýna, najdu Dunholmovy stoupence a pak uvidím. Dojedu si tedy objednat lístek na loď.“

Představený Obrany proti magii zavrtěl hlavou. „To nebude nutné. Dopravíme vás do Anglie jinak.“

„Jinak?“ zopakovala Lionida s nepatrnou dávkou zvědavosti.

Donatello Castafiori se na ni zlehka usmál. „Řekněme to takhle: budete mít tak trochu krytá záda – pro případ...“

Těžké, kovovým plechem pobité dřevěné dveře se za nimi s tupým zaduněním zabouchly. Ten zvuk jako by předznamenával něco konečného a Jonathana zcela mimoděk napadla nepříjemná otázka, zda ta temnota, do které ho společně s minimálně dalším tuctem kouzelníků uvrhli, bude to poslední, co ve svém životě uvidí.

Sklíčeně se rozhlédl. V místnosti nacházející se ve sklepech Dolního Guildhallu panovala černočerná tma. Nepronikal sem ani paprsek světla, na němž by jeho oči mohly spočinout. A navíc tu byla přílišná zima. Vzduch byl vlhký a zatuchlý a vznášel se v něm příslib něčeho, co nebyl Jonathan v tomto okamžiku schopen správně pojmenovat. *Nemoc a smrt?* navrhl hlas v jeho nitru. Okamžitě ho umlčel.

Kolem něj se opatrnými krůčky pohybovali temnotou jeho spoluvězni. Mezi nimi byli i Kendra, Holmes, Cutler, skotský velitel obrany magie Drummond a jeden z jeho podřízených, i tlumeně vzlykající slečna Spellmanová a šedovlasý gentleman, jenž se jí ujal. Pak ještě asi pět nebo šest dalších kouzelníků, kteří k nim byli připojeni, když přívrženci uzurpátora Wellingtona rozdělili zhruba šedesátku těch, již odmítli následovat šíleného lordmága, do čtyř skupin a poté jednu skupinu po druhé odvedli do hlubin Dolního Guildhallu, kde je uvěznil.

„Tohle je konec! Všichni tu zemřeme,“ zaslechl Jonathan ve tmě ustrašený hlas slečny Spellmanové.

„Nikoli, má milá. To se dozajista nestane,“ pokoušel se ji uklidnit postarší kouzelník po jejím boku. „Mohl by se někdo laskavě pokusit rozsvítit?“ obrátil se na ostatní.

Přímo vedle Jonathana se objevily dva spíše tušené než zářící žlutavé body. „Mohli byste být prosím chvíli zticha,“ poprosil Holmes.

Uslyšeli mlaskavý zvuk, vzápětí další a ještě jeden. Pravidelně se opakoval a kouzelník se za jeho doprovodu pomalu vzdaloval od Jonathana i od ostatních.

„Co to tam dělá, pane Cutlere?“ vznesl Jonathan tichý dotaz směrem, kde se domníval, že se nachází bývalý sekretář Prvního lordmága Alberta Dunholma.

„Prohlíží si místnost,“ zašeptal Cutler. „Možná to ještě nevíte, ale naše schopnost prohlížet si věci v pravdosvětě závisí velkou měrou na tom, jaké smyslové podněty máme k dispozici. V místnosti, kde panuje taková tma jako tady, si člověk moc nepomůže ani přechodem do pravdosvěta. Jedině, že si obstará vlákna cíleně, třeba zatleskáním do dlaní. Samozřejmě, že je poněkud složitější udělat si představu o svém okolí jen na základě takto krátkých záblesků sítě vláken.“

„Nebylo by pak výhodnější konstantní tiché mumlání?“ chtěl vědět Jonathan.

„Ne bezpodmínečně. Vytváří to sice permanentní, ale neostrý obraz okolí. A kromě toho si člověk připadá, promiňte mi ten výraz, jako idiot, když si sám pro sebe mumlá,“ odpověděl Cutler.

„Pane Cutlere, tohle mi skutečně nepomáhá,“ postěžoval si Holmes z druhé strany místnosti.

„Ano, já vím. Promiňte! Už jsem zticha,“ omluvil se Cutler.

„Ech, to už není nutné. Našel jsem, co jsem hledal.“

„A to?“ zeptal se Jonathan.

„Svítilnu,“ prohlásil Holmes. Ozvalo se kovové zařinčení a zaskřípění. „Máme štěstí, ještě je tam zbytek svíčky. Doufejme, že nám bude stačit. Byl by někdo tak laskav a podržel tu svítilnu, než najdu zápalky?“

„Dejte to sem!“ zabručel zvučný hlas s nesmazatelným skotským přízvukem. Jonathan předpokládal, že to byl Drummond.

Jeho domněnka se potvrdila, jakmile se rozzářila zápalka a plamínek o velikosti špendlíkové hlavičky ozářil tváře mužů stojících naproti němu. Holmes opatrně zasunul hořící zápalku do svítilny a zapálil knot. Místností se rozlilo slabounké žluté světlo a kouzelník spokojeně přikývl.

Pohled, který se jim naskytl, ale příliš důvodů ke spokojenosti neskýtal. Pod nohama měli hrbolatou kamennou podlahu, kolem sebe holé kamenné stěny, které nad jejich hlavami vytvářely klenbu, na níž se leskly kapky sražené vody. Podél zdí byly rozmístěné kamenné kvádry, jež měly patrně sloužit k sezení nebo ke spaní. V nepravidelných rozestupech čněly ze zdí zbytky železných kruhů, které mohly sloužit jako držáky pochodní nebo úchyty řetězů, jimiž bývali spoutáni vězni.

„Tak tomuhle říkám pohostinné přístřeší,“ poznamenal Holmes sarkasticky a zakýval svítilnou ze strany na stranu, aby si stačili prohlédnout celou místnost.

„Kde to jsme?“ zeptal se Jonathan. „Ve vězení?“

„Bohužel ano,“ odpověděl mu Cutler. „Pochází – jako mnohé prostory Dolního Guildhallu – z dob vzniku Řádu před mnoha staletími. A bohužel se před dnešním dnem vyskytly v dějinách Řádu i jiné temné dny.“

„To znamená, že nejsme první nešťastníci, kteří skončí tady dole?“ Znovu si vzpomněl na nemoci a smrt.

Cutler zavrtěl hlavou. „Určitě ne. Mimochodem zrovna dnes je to sto padesát let, co tady seděl poslední vězeň. Tenkrát také panoval v Řádu boj o moc. A jestli mě paměť neklame, tenkrát tu vítězná

frakce uvěznila své protivníky do doby, než se rozhodla, co se s nimi stane...“

Jonathan zdvihl jedno obočí. „Myslím, že vůbec nechci slyšet, co se s nimi stalo...“

„Zní to neuvěřitelně,“ připustil Cutler. „Všichni byli zabiti.“

„Já jsem to říkala,“ zafňukala slečna Spellmanová potichu, „všichni tady zemřeme.“

Holmes pohlédl na Cutlera s lehce pobaveným výrazem ve tváři a pomalu se sunul k Jonathanovi, Kendře a sekretáři. „To bylo neobvykle přímé, na tak taktního muže, jakým obvykle jste, pane Cutlere.“

Cutler se zatvářil provinile. „Já... když... omlouvám se. Neměl jsem v úmyslu s tím srovnávat naši momentální situaci. V žádném případě...“

Kouzelník ho otcovsky poplácal po rameni. „Bez obav. Já v tom žádné společné znaky nevidím. Protože na rozdíl od těch nešťastníků my nestrávíme v téhle díře více času, než bude nezbytně nutné.“

„Uvažujete o útěku?“ ozval se Drummond.

„Každopádně,“ přisvědčil Holmes. „Tady dole není žádná whisky a to, na co je tu možné se posadit, je urážka pro můj zadek.“

Bez ohledu na vážnost situace Jonathanovi zacukaly koutky. Holmes je nepolepšitelný.

Drummonda se kouzelníkův svérázný humor ani netkl. Připojil se k jejich skupince s rozzuřeným výrazem ve tváři. Z bezprostřední blízkosti působil na Jonathanu ještě mnohem impozantněji než nahore ve Velké poradní síni. Po boku měl svého pobočníka, šlachovitého muže s krátce střiženými vlasy a knírem – který by se svým vzhledem spíše hodil do uniformy konstábla londýnské policie – a který se od Drummonda nehnul ani na krok. Skot propletl prsty

svých obrovitých rukou a protáhl si je, až mu zapraskaly klouby. „To nebude tak jednoduché, jak si myslíte, pane Holmesi.“

Kouzelník zvedl tázavě obočí. „Jak jste na to přišel?“

„Já sám jsem před třemi lety zesiloval magickou ochranu těchto prostor,“ zavrčel Drummond.

„Neříkalo se tu náhodou před chvílí, že se vězení už nepoužívá?“ prohodil Jonathan.

„Výjimky potvrzují pravidlo.“

„Promiňte, pane Drummonde, ale o čem to mluvíte?“ obrátil se na Skota zamračený Cutler. „Tohle vězení už *nikdo* nepoužíval.“

„Ale ano, používal,“ oponoval mu Drummond. „Já jsem ho používal.“

„Jak to, že o tom nic nevím?“

„Nemusel jste vědět o všem. Ale věděl to Dunholm.“

Sekretář na něj pohoršeně pohlédl. „Mohu vědět, koho jste sem zavíral?“

„Můžete – sám sebe. Čas od času je to nutné, že, Wilkinsi?“ a ušklíbl se výmluvně na svého pobočníka.

„Ano, pane,“ odpověděl muž stručně.

Cutler na velitele obrany nevěřicně hleděl. Poté zvolna přikývl a v očích mu problesklo porozumění. „Rozumím.“

„Ale já ne,“ přiznal se Jonathan.

„To nevádí, pane...“ Drummond se zarazil.

„Kenthame,“ napověděl mu Jonathan.

„Ach, ano, Kentham. Můj pobyt zde byl osobní záležitostí,“ pronesl Skot.

„Alkohol a magie... nebezpečná kombinace...“ zamumlal Holmes.

Drummond ho zdrtil pohledem a kouzelník mu to s nevinným výrazem ve tváři oplatil. „Každopádně se z tohoto vězení jen tak snadno odejít nedá.“

„Uvidíme,“ řekl Holmes.

„Promiňte, ale možná byste o tom neměl rozhodovat jen vy sám. V případě, že by se vám to nepovedlo, musí všichni přítomní počítat se závažnými následky,“ vmísil se do jejich rozhovoru jeden z kouzelníků. Byl to urostlý šedovlasý muž s vrásčitým obličejem a vlídnýma očima, o němž se Jonathan domníval, že je buď farář, nebo lékař.

„Chcete tím říct, že raději shnijete tady dole, doktore Westinghouse?“ zavrčel Drummond.

Tak přece jenom lékař, pomyslel si Jonathan a v duchu se pochvalně poklepal po rameni.

„Ne, právě naopak,“ namítl Westinghouse. „Chci tohle nehostinné místo opustit tak rychle, jak jen to bude možné. Ale já nejsem bojovník jako vy a většina ostatních také ne. Můžeme si opravdu troufnout pustit se do křížku s takovými muži, jako je ta nestvůra Hyde-White? Neměli bychom se raději pocvičit v trpělivosti a vyčkat, až nastane ten správný okamžik, a dohodnout se s Wellingtonem?“

„S Wellingtonem není možné vyjednávat!“ zasyčel jakýsi mladý muž, který doposud mlčky a s hněvivým výrazem ve tváři sledoval, co se kolem něj odehrává. Připojil se ke skupince a dal si ruce v bok. „Je to zrádce, a i když se slečnou Spellmanovou obvykle nesdílím stejné názory, tentokrát je tomu jinak. Ano, Wellington nás všechny zabije – když mu k tomu dáme možnost.“ Obrátil se na Jonathanu. „Něco se vám nelíbí?“

Jonathan sebou lehce trhl, když si uvědomil, že na mladého muže nepokrytě zírá. Ovšem nestávalo se každý den, aby se člověk setkal

s někým, jehož kůže je šupinatá, jako by byla hadí, a kdo by měl ještě štěrbinovité oči.

„Ne, všechno je v pořádku,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. „Promiňte!“

Holmes položil Jonathanovi vlídně ruku na rameno. „Nemějte mu to za zlé, pane Ashbrook. Pan Kentham je součástí našeho světa teprve pár dnů. Na spoustu věcí ještě zírání jako novorozeně.“

„Díky za výstižné přirovnání, Holmesi,“ pošeptal mu Jonathan.

„To by tedy měl co nejdřív dospět,“ zavrčel Ashbrook. „Žijeme v době, kdy je dětská úmrtnost značně vysoká.“ Na okamžik se mezi jeho úzkými pootevřenými rty objevil tenký rozeklaný jazyk kmitající výhrůžně směrem k Jonathanovi.

„Budu opatrný,“ broukl Jonathan.

Mezitím se okolo Holmese, Drummonda, Jonathana a dalších sešupili i ostatní přítomní. Všichni chtěli očividně slyšet, o čem se skupinka dohaduje.

Cutler si odkašlal. „Než shromáždíme všechna pro a proti týkající se našeho útěku, rád bych vám někoho krátce představil.“ Ukázal na Jonathana a Kendru. „Toto zde jsou pan Kentham a slečna McKellenová. Pan Kentham je novinář a do styku s magií se dostal teprve před několika dny. Slečna McKellenová pochází, pokud jsem správně informován, ze Skotska a přijela do Londýna se svým dědečkem na návštěvu za lordmágem Dunholmem.“

Jonathan si uvědomil, nakolik je sekretář zemřelého Prvního lordmága obratný, když prozradil jen tolik, co uspokojí zvědavce, aniž by se ovšem zmínil o věcech, které by v sobě mohly skrývat potenciální nebezpečí – například o skutečnosti, že Jonathan má Dunholmův prsten, což byla záležitost, o níž na tomto místě a v tomto okamžiku věděli jen Jonathan, Kendra, Cutler a Holmes.

Cutler mezitím pokračoval: „Pane Kenthame, slečno McKellenová, toto je pan Drummond, velitel obrany magie.“

„Spíš bývalý velitel,“ zavrčel hromotlucky Skot.

„Ten pán vedle něj je pan Wilkins, jeden z jeho pomocníků. A doktor Westinghouse je lékařem Řádu specializujícím se na neobyčejné nemoci a zranění.“

„Rád vás poznávám,“ pronesl Westinghouse a podal Jonathanovi ruku. „I když okolnosti jsou ledacos, jen ne příjemné.“

„Dále je zde slečna Spellmanová a gentleman po jejím boku je pan Winterbottom, bývalý teoretik magie a archivář.“

Baculatá kouzelnice se zarudnýma očima se přinutila k úsměvu a její průvodce se prkenně uklonil.

„Archivářkou je rovněž tamhleta dáma v černém, paní Blackwoodová,“ pokračoval Cutler. „A tito dva gentlemani jsou pan Peabody a pan Richardson, majitelé advokátní kanceláře podporující Řád.“

„Naším řemeslem je minimalizace škod,“ vysvětlil silnější ze dvou mužů, pan Peabody, jehož tváře zdobily nádherné licousy.

„Dalo by se také říct: zatajování,“ dodal s lehkým pousmáním jeho společník, pan Richardson, vyzáblý padesátník s výrazným orlímnosem. Oba podali Jonathanovi ruku.

Cutler ukázal na ženu, jejíž elfský vzhled znemožňoval odhadnout její věk.

„Slečna Morlandová,“ zašeptala.

„Toto zde je...,“ řekl Cutler, ale pak se odmlčel a odkašlal si. „Ano, slečna Morlandová. Oplývá zvláštním nadáním – dokáže na krátké okamžiky nahlížet do budoucnosti. Nikdo z nás nikdy nepřišel na to, jak to dělá. Ovšem občas si neuvědomuje, že se zrovna nalézá v budoucnosti a pak jisté věci... předjímá.“